

**საქართველოს უზენაესი სასამართლო
განჩინება
საქართველოს სახელით**

საქმე № 411210015001029853

საქმე №ას-138-138-2018

ას-138-138-2018 ლ-----ძე

**17 აპრილი, 2018 წელი,
თბილისი**

სამოქალაქო საქმეთა პალატა

**მოსამართლეები: მზია თოდუა (თავმჯდომარე, მომხსენებელი),
პაატა ქათამაძე,
ეკატერინე გასიტაშვილი**

საქმის განხილვის ფორმა - ზეპირი მოსმენის გარეშე

საკასაციო საჩივრის ავტორი – ქ-----ნ ლ-----ძე (მოპასუხე)

მოწინააღმდეგე მხარე – შ-----ა თ-----ლი (მოსარჩელე)

**გასაჩივრებული გადაწყვეტილება – თბილისის სააპელაციო
სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2017 წლის 5 დეკემბრის
გადაწყვეტილება**

**საკასაციო საჩივრის მოთხოვნა – გასაჩივრებული გადაწყვეტილების
ნაწილობრივ გაუქმება და სარჩელის დაკმაყოფილებულ ნაწილში
უარყოფა**

დავის საგანი – ხელფასის ანაზღაურება

აღწერილობითი ნაწილი:

1. შ-----ა თ-----ლი (შემდეგში ტექსტში მოხსენიებული, როგორც მოსარჩელე, აპელანტი ან დასაქმებული) 2014 წლის აპრილიდან 2014 წლის დეკემბრის ჩათვლით ზეპირი ფორმით დადებული შრომითი ხელშეკრულების საფუძველზე, ქ-----ნ ლ-----ძის (შემდეგში ტექსტში მოხსენიებული, როგორც მოპასუხე, კასატორი ან დამსაქმებელი) კუთვნილ სასურსათო მაღაზიაში გამყიდველად მუშაობდა და მისი ყოველდღიური ანაზღაურება 10 ლარს შეადგენდა (საქართველოს შრომის კოდექსის, შემდეგში სშკ-ის, 6.1. მუხლი).
2. მოპასუხემ მოსარჩელეს არ გადაუხადა 120 დღის ხელფასი.
3. 2015 წლის 7 ივლისს მოსარჩელემ სარჩელი აღძრა მოპასუხის წინააღმდეგ, სახელფასო დავალიანების - 1600 ლარის ანაზღაურების მოთხოვნით. ის ამტკიცებდა, რომ 2014 წლის აპრილიდან იმავე წლის დეკემბრის ჩათვლით ქ. ლ-----ხში, ქ----ყის ქუჩა #----ში მდებარე მოპასუხის კუთვნილ სასურსათო მაღაზიაში (შემდეგში ტექსტში მოხსენიებული, როგორც სასურსათო მაღაზია ან მაღაზია) გამყიდველად მუშაობდა, მისი დღიური ანაზღაურება 10 ლარს შეადგენდა, რომელიც, დამსაქმებელთან შეთანხმების მიხედვით, ხელზე ან უწყისით უნდა მიეღო. მოსარჩელის განმარტებით, მოპასუხემ ხელფასი სრულად არ გადაუხადა, რის გამოც, დამსაქმებელს სახელფასო დავალიანების, 1600 ლარის, ანაზღაურება უნდა დაჰკისრებოდა.
4. მოპასუხემ მოთხოვნის გამომრიცხველი შესაგებლით სარჩელი არ ცნო და განმარტა, რომ მის ოჯახს საკუთარი სასურსათო მაღაზია აქვს, რომელსაც თვითონ ოჯახის წევრები ამუშავებენ. 2014 წელს, რძლის ავადმყოფობის გამო, მან მოსარჩელე დროებით დაასაქმა მაღაზიაში, თუმცა არა გამყიდველად, არამედ გამყიდველის დამხმარედ. შეთანხმების პირობების თანახმად, ის დასაქმებულს ყოველი სამუშაო დღის ბოლოს ხელზე უხდიდა ხელფასს - 10 ლარს, შესაბამისად, სასარჩელო მოთხოვნა უსაფუძვლო იყო, ვინაიდან, მოსარჩელეს კუთვნილი ხელფასი სრულად ჰქონდა ანაზღაურებული.
5. ლაგოდენის მაგისტრაცი სასამართლოს 2016 წლის 12 იანვრის გადაწყვეტილებით, სარჩელი არ დაკმაყოფილდა. სასამართლომ დავის მოსაწესრიგებლად საქართველოს კონსტიტუციის 30.4, სშკ-ის, პირველი, 2.1, 3.1, 3.2, 6.1, მე-15, 31.1 და 34-ე მუხლები გამოიყენა.
6. აღნიშნული გადაწყვეტილება სააპელაციო წესით გაასაჩივრა მოსარჩელემ, გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმების, ახალი გადაწყვეტილების მიღებისა და სარჩელის დაკმაყოფილების მოთხოვნით, შემდეგ გარემოებებზე მითითებით:
 - 6.1. ის მოპასუხესთან 2014 წლის 1 აპრილიდან მუშაობდა, შესაბამისად,

მცდარია პირველი ინსტანციის სასამართლოს დასკვნა, რომ მოსარჩელესა და მოპასუხეს შორის ზეპირი შრომითი ხელშეკრულება 2014 წლის 18-19 აპრილს დაიდო. ამ მხრივ სასამართლოს უნდა გაეთვალისწინებინა საქმეში წარმოდგენილი 2014 წლის 2 აპრილით დათარიღებული სასაქონლო ზედნადებები, რომელიც შესრულებულია მოსარჩელის სამსახურში მისვლის მეორე დღეს და რომელიც ადასტურებს, რომ მოსარჩელემ მოპასუხესთან მუშაობა 2014 წლის 1 აპრილს დაიწყო, შესაბამისად, მან სასამართლოს წარუდგინა ყველა ის მტკიცებულება, რომლითაც უდავოდ დასტურდებოდა მოპასუხის კუთვნილ სასურსათო მაღაზიაში 2014 წლის პირველი აპრილიდან 2014 წლის 31 დეკემბრის ჩათვლით მუშაობის ფაქტი;

6.2. იგი მოპასუხეს მობილურ ტელეფონზე შეტყობინებებს უგზავნიდა და სახელფასო დავალიანების ანაზღაურებას ამ გზითაც ითხოვდა, რასაც მოწინააღმდეგე მხარე უარყოფდა და აღნიშნავდა, რომ მოსარჩელის მიერ მითითებული მობილურის ნომერი მას არ ეკუთვნოდა. სასამართლომ არ შეაფასა ის ფაქტი, რომ მოპასუხეს სასამართლოს მოხელე სწორედ იმ ტელეფონის ნომერზე უკავშირდებოდა, რომლის კუთვნილებასაც ის უარყოფდა და რომლის მეშვეობითაც მოხელემ აცნობა მას სასამართლო სხდომის ჩანიშვნის თარიღი.

7. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2017 წლის 5 დეკემბრის გადაწყვეტილებით, სააპელაციო საჩივარი ნაწილობრივ დაკმაყოფილდა; გასაჩივრებული გადაწყვეტილების შეცვლით მიღებულ იქნა ახალი გადაწყვეტილება; სარჩელი ნაწილობრივ დაკმაყოფილდა და მოპასუხეს, მოსარჩელის სასარგებლოდ, 1200 ლარის ანაზღაურება დაეკისრა.

7.1. სააპელაციო პალატამ მიიჩნია, რომ საქმეში წარმოდგენილი სასაქონლო ზედნადებები არ იყო საკმარისი აპელანტის მიერ 1600 ლარის ანაზღაურებისათვის შესაბამისი რაოდენობის დღეების მუშაობის დასადასტურებლად, თუმცა პალატამ განმარტა, რომ, რადგანაც მოპასუხემ სადავოდ არ განადა და, თავის მხრივ, დაადასტურა მოსარჩელის მიერ 120 დღის გათვალისწინებით სამუშაოს შესრულების ფაქტობრივი გარემოება, პალატას უნდა ემსჯელა იმ საკითხზე, აუნაზღაურდა თუ არა მოსარჩელეს შესრულებული სამუშაო 120 დღის შესაბამისად;

7.2. სააპელაციო პალატის განმარტებით, იმ პირობებში, როდესაც მოპასუხემ აღიარა მოსარჩელის მიერ 120 დღის შესრულებული სამუშაო, ხოლო გასამრჯელოს გადახდის ფაქტი მან ვერ დაადასტურა, მოსარჩელის მოთხოვნა შრომის ანაზღაურების შესახებ ნაწილობრივ საფუძვლიანი იყო და მას უფლება ჰქონდა, მოეთხოვა მის მიერ 120 დღის განმავლობაში შესრულებული სამუშაოს სახელფასო დავალიანება - 1200 ლარი (შეთანხმებული დღიური ანაზღაურება 1 დღე - 10 ლარი, 120 ნამუშევარი დღე შეადგენს 1200 ლარს).

8. აღნიშნული გადაწყვეტილება საკასაციო წესით გაასაჩივრა მოპასუხემ, გასაჩივრებული გადაწყვეტილების ნაწილობრივ გაუქმების, ახალი გადაწყვეტილების მიღებისა და სარჩელის დაკმაყოფილებულ ნაწილში უარყოფის მოთხოვნით, შემდეგ გარემოებებზე მითითებით:

8.1. ქვემდგომი ინსტანციის სასამართლომ მხარეთა შორის არასწორად გაანაწილა მტკიცების ტვირთი;

8.2. სააპელაციო პალატამ დაარღვია შეჯიბრებითობის პრინციპი, ვინაიდან, მხოლოდ მოპასუხის აღიარება, რომ მოსარჩელემ სასურსათო მაღაზიაში 120 დღე იმუშავა, არ შეიძლებოდა გამხდარიყო მისთვის 1200 ლარის დაკისრების სამართლებრივი საფუძველი;

8.3. უსაფუძვლოა გასაჩივრებულ გადაწყვეტილებაში განვითარებული მსჯელობა, თითქოს მოპასუხემ თავისივე ახსნა-განმარტების გარდა, მოსარჩელისათვის ხელფასის ანაზღაურების დამადასტურებელი სხვა მტკიცებულება ვერ წარმოადგინა;

8.4. სააპელაციო პალატამ არ გაითვალისწინა, რომ სარჩელის აღძვრიდან, საქმის სააპელაციო ინსტანციაში განხილვის დასრულებამდე, მოსარჩელემ დაადასტურა ხელფასის ნაწილის - 240 ლარის მიღების ფაქტი. აქედან გამომდინარე, ამ ფაქტის მტკიცების ტვირთი მხოლოდ მას (მოსარჩელეს) არ უნდა დაჰკისრებოდა; სასამართლომ უგულებელჰყო საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის, შემდეგში სსსკ-ის, მე-4 და 131-ე მუხლები, რამაც საბოლოო ჯამში მტკიცების ტვირთის არასწორად განაწილება და მხარეთა შორის შეჯიბრებითობის პრინციპის დარღვევა გამოიწვია. სააპელაციო პალატამ მოპასუხის აღიარება, რომ მოსარჩელემ სასურსათო მაღაზიაში 120 დღე იმუშავა, მოპასუხისვე საწინააღმდეგოდ გამოიყენა და შესრულებული სამუშაოს ანაზღაურების მტკიცების ტვირთიც სწორედ მოპასუხეს დააკისრა, ხოლო დასაქმებულის აღიარება, რომ მოპასუხემ ხელფასი ნაწილობრივ, 240 ლარის ფარგლებში აუნაზღაურა, საერთოდ არ გაითვალისწინა და ისე მიიღო გადაწყვეტილება.

9. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2018 წლის 7 თებერვლის განჩინებით, საკასაციო საჩივარი მიღებულ იქნა წარმოებაში, სსსკ-ის 391-ე მუხლის მიხედვით, დასაშვებობის შესამოწმებლად.

ს ა მ ო ტ ი ვ ა ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი :

საკასაციო საჩივარი დაუშვებელია, რადგანაც იგი არ აკმაყოფილებს სსსკ-ის 391-ე მუხლის მოთხოვნებს.

10. სსსკ-ის 391-ე მუხლის მე-5 ნაწილის შესაბამისად, საკასაციო საჩივარი

ქონებრივ და სხვა არაქონებრივ დავებში დასაშვებია, თუ:

- ა) საქმე მოიცავს სამართლებრივ პრობლემას, რომლის გადაწყვეტაც ხელს შეუწყობს სამართლის განვითარებას და ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბებას;
- ბ) საქართველოს უზენაეს სასამართლოს მანამდე მსგავს სამართლებრივ საკითხზე გადაწყვეტილება არ მიუღია;
- გ) საკასაციო საჩივრის განხილვის შედეგად მოცემულ საქმეზე სავარაუდოა მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან განსხვავებული გადაწყვეტილების მიღება;
- დ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება განსხვავდება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან;
- ე) სააპელაციო სასამართლომ საქმე განიხილა მატერიალური ან/და საპროცესო სამართლის ნორმების მნიშვნელოვანი დარღვევით, რასაც შეეძლო არსებითად ემოქმედა საქმის განხილვის შედეგზე;
- ვ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება ეწინააღმდეგება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციასა და ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს პრეცედენტულ სამართალს;
- ზ) გასაჩივრებულია სააპელაციო სასამართლოს მეორე დაუსწრებელი გადაწყვეტილება ან განჩინება დაუსწრებელი გადაწყვეტილების უცვლელად დატოვების თაობაზე.

11. საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ წარმოდგენილი საკასაციო საჩივარი არ არის დასაშვები სსსკ-ის 391-ე მუხლით გათვალისწინებული არცერთი საფუძვლით. ამასთან, საკასაციო საჩივარი დასაშვები რომც ყოფილიყო, მას არა აქვს წარმატების პერსპექტივა, სახელდობრ:

11.1. სსსკ-ის 407.2 მუხლის თანახმად, სააპელაციო სასამართლოს მიერ დამტკიცებულად ცნობილი ფაქტობრივი გარემოებები სავალდებულოა საკასაციო სასამართლოსათვის, თუ წამოყენებული არ არის დასაშვები და დასაბუთებული პრეტენზია. დასაბუთებულ პრეტენზიაში იგულისხმება მითითება იმ პროცესუალურ დარღვევებზე, რომლებიც დაშვებული იყო სააპელაციო სასამართლოს მიერ საქმის განხილვის დროს და რამაც განაპირობა ფაქტობრივი გარემოებების არასწორად შეფასება-დადგენა, მატერიალურსამართლებრივი ნორმის არასწორად გამოყენება ან/და განმარტება. საკასაციო პალატა მიიჩნევს, რომ კასატორს, სააპელაციო სასამართლოს მიერ დადგენილ ფაქტობრივ გარემოებებთან მიმართებით, არ წარმოუდგენია დასაშვები და დასაბუთებული პრეტენზია (შედავება);

11.2. განსახილველ შემთხვევაში, კასატორის ძირითადი პრეტენზია ისაა, რომ ქვემდგომი ინსტანციის სასამართლომ დაარღვია შეჯიბრებითობის პრინციპი

და მხარეთა შორის არასწორად გაანაწილა მტკიცების ტვირთი. დამსაქმებლის აღიარება, რომ მოსარჩელემ მასთან 120 დღე იმუშავა, სააპელაციო პალატას დამსაქმებლისვე საწინააღმდეგოდ არ უნდა გამოეყენებინა და შესრულებული სამუშაოს გასამრჯელოს მოსარჩელისთვის ანაზღაურების დამტკიცება, მოპასუხისთვის არ უნდა დაეკისრებინა. კასატორი აპელირებს იმ გარემოებაზე, რომ ქვემდგომი ინსტანციის სასამართლომ უგულვებელყო დასაქმებულის აღიარება, რომლის მიხედვითაც, მოპასუხეს მისთვის ხელფასის ნაწილი - 240 ლარი გადახდილი ჰქონდა;

11.3. განსახილველ შემთხვევაში, იმ სამართლებრივი შედეგის გათვალისწინებით, რისი მიღწევაც მოსარჩელეს სურს, შრომის ანაზღაურების მოთხოვნა სშკ-ის 34-ე (შრომითი ურთიერთობის შეწყვეტისას დამსაქმებელი ვალდებულია დასაქმებულთან მოახდინოს საბოლოო ანგარიშსწორება არა უგვიანეს 7 კალენდარული დღისა, თუ შრომითი ხელშეკრულებით ან კანონით სხვა რამ არ არის განსაზღვრული) მუხლიდან გამომდინარეობს;

11.4. საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ შრომითი ურთიერთობა არის, შრომის ორგანიზაციული მოწესრიგების პირობებში, დასაქმებულის მიერ დამსაქმებლისათვის სამუშაოს შესრულება, ანაზღაურების სანაცვლოდ. შრომითი ურთიერთობა წარმოიშობა მხარეთა თანასწორუფლებიანობის საფუძველზე, ნების თავისუფალი გამოვლენის შედეგად მიღწეული შეთანხმებით. შრომითი ხელშეკრულება მხარეებს შორის იდება წერილობითი ან ზეპირი ფორმით, განსაზღვრული, განუსაზღვრელი ან სამუშაოს შესრულების ვადით (**შდრ. სუსგ № ას-921-871-2015, 26.11.2015**). განსახილველ შემთხვევაში, გასაჩივრებული გადაწყვეტილებით დადგენილი ფაქტის - შრომითი ხელშეკრულების ზეპირი ფორმით დადების უარსაყოფად კასატორს არ წარმოუდგენია დამაჯერებელი, ანუ წონადი არგუმენტები;

11.5. საკასაციო სასამართლო არ იზიარებს კასატორის პრეტენზიას მტკიცების ტვირთის არასწორად განაწილებასთან დაკავშირებით და განმარტავს, რომ, განსახილველ შემთხვევაში, სააპელაციო სასამართლომ მტკიცების ტვირთი მხარეებს შორის სწორედ იმ სპეციფიკურობის გათვალისწინებით გადაანაწილა, რაც შრომითსამართლებრივ ურთიერთობებს ახასიათებს, ამდენად, განსახილველ დავაში დაცულია კანონის წინაშე მხარეთა თანასწორობის კონსტიტუციური პრინციპი, რაც სამართალწარმოებისას უზრუნველყოფს მხარეთა შეჯიბრებითობისა და თანასწორობის (სსსკ-ის მე-4-5 მუხლები) საფუძველზე დავის განხილვასა და გადაწყვეტას. შრომითი ურთიერთობისას მხარეებმა უნდა დაიცვან საქართველოს კანონმდებლობით განსაზღვრული ადამიანის ძირითადი უფლებები და თავისუფლებები (იხ. სშკ-ის მე-2 მუხლის მე-6 პუნქტი). შრომითი ურთიერთობებისადმი წმინდა სახელშეკრულებო მიდგომის გამოყენება არ არის მიზანშეწონილი, რადგან კლასიკურად ასეთი ურთიერთობა მოიცავს მის მონაწილეთა შეთანხმებას თანაბარ საწყისებზე, მაშინ, როდესაც შრომით ურთიერთობაში ერთი პირი

ნებაყოფლობით თანხმდება მეორის დაქვემდებარებაში ყოფნას“ (**შდრ. სუსგ № ას-98-94-2016, 26.07.2016**). საქართველოს უზენაესმა სასამართლომ შრომით დავასთან დაკავშირებულ არაერთ საქმეში განმარტა, რომ ამ სახის დავები მტკიცების ტვირთის განაწილების გარკვეული თავისებურებით ხასიათდება, რასაც მტკიცებულებების წარმოდგენის თვალსაზრისით, დამსაქმებლისა და დასაქმებულის არათანაბარი შესაძლებლობები განაპირობებს. აღნიშნული დასკვნა გამომდინარეობს იმ ძირითადი პრინციპიდან, რომ დამსაქმებელს დასაქმებულთან შედარებით გააჩნია მტკიცებითი უპირატესობა, სასამართლოს წარუდგინოს მისთვის ხელსაყრელი მტკიცებულებები (**შდრ სუსგ. № ას-922-884-2014, 16.04.2015**).

ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო პალატა მიიჩნევს, რომ განსახილველ შემთხვევაში, დამსაქმებელს უნდა დაემტკიცებინა ნაკისრი ვალდებულების ჯეროვანი შესრულება, ანუ დასაქმებულისათვის ამ უკანასკნელის მიერ შესრულებული სამუშაოს ანაზღაურების ფაქტი, რითაც სასარჩელო მოთხოვნის საფუძვლიანობა გამოირიცხებოდა. ამრიგად, პალატა ეთანხმება სააპელაციო სასამართლოს დასკვნას, რომ იმ პირობებში, როდესაც მოპასუხემ აღიარა მოსარჩელის მიერ 120 დღის განმავლობაში შესრულებული სამუშაო, ხოლო გასამრჯელოს გადახდის ფაქტი მან, გარდა ზეპირსიტყვიერი განმარტებისა, დასაშვები და სარწმუნო მტკიცებულებებით ვერ დაადასტურა, მოსარჩელის მოთხოვნა სახელფასო დავალიანების ანაზღაურების შესახებ ნაწილობრივ საფუძვლიანი იყო და მოპასუხეს მის სასარგებლოდ 120 დღის შესრულებული სამუშაოს შესაბამისი ხელფასის - 1200 ლარის ანაზღაურება მართებულიად დაეკისრა.

12. საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ ადამიანის უფლებათა ევროპული კონვენციის მე-6 მუხლის პირველი პარაგრაფი ავალდებულებს სასამართლოს, დაასაბუთოს თავისი გადაწყვეტილება, რაც არ უნდა იქნეს გაგებული თითოეულ არგუმენტზე დეტალური პასუხის გაცემად (**იხ. „ჯლარკავა საქართველოს წინააღმდეგ“, # 7932/03; Van de Hurk v. Netherlands, par.61, Garcia Ruiz v. Spain [GC] par.26; Jahnke and Lenoble v France (dec.); Perez v France [GC], par. 81); Boldea v. Romania, par. 30**).

ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო პალატა დეტალურად აღარ იმსჯელებს განსახილველი საკასაციო საჩივრის ყველა პრეტენზიაზე.

13. საკასაციო საჩივარი არ არის დასაშვები არც იმ საფუძვლით, რომ სააპელაციო სასამართლოს განჩინება განსხვავდება ამ კატეგორიის საქმეებზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან (**შდრ. სუსგ-ები № ას-98-94-2016, 26.07.2016; № ას-922-884-2014, 16.04.2015; № ას-921-871-2015, 26.11.2015**).

14. მოცემულ შემთხვევაში, არ არსებობს სსსკ-ის 391-ე მუხლის მეხუთე ნაწილის სხვა ქვეპუნქტებით დადგენილი საკასაციო საჩივრის დასაშვებობის წინაპირობებიც, რომელთა მიხედვითაც, საკასაციო საჩივარი დასაშვები

იქნებოდა.

15. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, სააკელაციო სასამართლოს დასკვნები არსებითად სწორია. რადგანაც კასატორმა ვერ დაძლია გასაჩივრებული განჩინების დასაბუთება დამაჯერებელი და სარწმუნო მტკიცებულებებით, არ არსებობს საკასაციო საჩივრის დასაშვებად ცნობის კანონისმიერი საფუძველი.

ს ა რ ე ზ ო ლ უ ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი :

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 284-ე, 285-ე, 391-ე, 401-ე, 408.3 მუხლებით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა :

1. ქ-----ნ ლ-----ძის საკასაციო საჩივარი, როგორც დაუშვებელი, დარჩეს განუხილველად;
2. ქ-----ნ ლ-----ძეს (პ/ნ 25001001487) დაუბრუნდეს ს---ო კ-----იას (პ/ნ 6-----6) მიერ გადახდილი სახელმწიფო ბაჟის, 150 ლარის (საგადახდო დავალება #0, გადახდის თარიღი 05.02.2018 წ.), 70% – 105 ლარი შემდეგი ანგარიშიდან: ქ. თბილისი, „სახელმწიფო ხაზინა“ ბანკის კოდი TRESGE22, მიმღების ანგარიშის №200122900, სახაზინო კოდი 3 0077 3150;
3. განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

მოსამართლეები :

მზია თოდუა

პაატა ქათამაძე

ეკატერინე გასიტაშვილი